

Det ærede Udvalg rettede under 13de Februar en Henvendelse til Finansministeren, hvori det udbad sig en Række Oplysninger vedrørende Forslaget om Dyrtidshjælpen. Nu er jo Sagen den, at det altid er meget let for et Udvalg at sætte en saadan Række Spørgsmaal op uden Hensyn til, hvilket Arbejde det vil kræve af Administrationen af faa disse Spørgsmaal besvarede, men naar Administrationen fra sin Side søger at besvare dem og besvarer dem saa godt det er muligt i den Tid, som kræves dertil, synes jeg dog ikke, det er rigtigt at beklage sig over Mangel paa Medvirken fra Ministeriets Side. Der er tilstillet Udvalget en Opgørelse, som indeholder Svaret paa de 3 første Spørgsmaal, nemlig hvilken finansiel Virkning, der inden for de forskellige Afdelinger vil flyde af, at Tillæget fastsættes saaledes, at ingen Løn bringes op over henholdsvis 2,000 Kr., 1,500 Kr. og 1,000 Kr. Det er ikke saa let, som den ærede Ordfører synes at mene at besvare saadanne Spørgsmaal, som skulle besvares af samtlige Ministerier, og hvor Finansministeren altsaa maa hente Besvarelserne fra dem allesammen, og hvor det gælder om at skaffe Oplysninger og Udregninger for over 20,000 Statsfunktionærers Vedkommende. Det kræver virkelig ikke saa ringe Tid, og jeg tør sige, at Arbejdet er blevet fremmet saa hurtigt som muligt, og at der fra Finansministeriet gentagne Gange er gjort Henvendelser til de andre Ministerier for at fremhæve det ønskelige i, at Oplysningerne kunde fremkomme snarest muligt. Samtidig var der ganske vist nogle yderligere Spørgsmaal, men da jeg maatte erkende, at hvis de ogsaa skulde skaffes besvarede, vilde det hele tage saa lang Tid, at der neppe vilde kunne fremkomme Svar inden Samlingens Slutning, ansaa jeg det da for rigtigst at stille disse Spørgsmaal i Bero for at fremskaffe det, der kunde tilvejebringes. Der er ikke fra Udvalgets Side fremkommet noget Ønske om Samraad med Ministeren i Anledning af det foreliggende Forslag, og der er altsaa heller ikke fra min Side vist nogen Mangel paa Imødekommen eller Tilbøjelighed til at samvirke med Udvalget.

I øvrigt er jo det foreliggende Forslag affattet i ret nær Overensstemmelse med det af Regeringen forelagte Forslag om Dyrtidshjælp med de Ændringer, man har anset for fornødne af Hensyn til Forslagets forandrede Indhold. Disse Ændringer ere just ikke alle Forbedringer, hvad jeg ret straks skal komme til. Jeg skal først omhandle selve Hovedindholdet af Lovfor-

slaget og Betydningen deraf. Jeg vil da ligesom de to ærede Talere meget beklage, at man har nedsat Grænsen for dem, der overhovedet komme i Betragtning, fra Lønninger indtil 2,500 Kr. til Lønninger indtil 1,500 Kr., og da der er forudsat, at Indtægten ikke maa naa 1,500 Kr., vil det endogsaa sige, at de, der have 1,500 Kr. heller ikke komme med, idet Tillæget ikke maa bringe Lønnen op over de 1,500 Kr. Naar Regeringen blev staaende ved Grænsen 2,500 Kr., var det ikke, fordi man mente, at der ingen Grund var til at gaa videre, men fordi man ansaa det for nødvendigt at vise en vis Resignation med Hensyn til, hvad man foreslog, og dertil kom, at man holdt sig til den Grænse, der en Gang gennem en Række af Aar har været den gældende paa Finansloven med Hensyn til Dyrtidstillæg. Man maatte yderligere tage i Betragtning, at naar man begrænsede Dyrtidshjælpen til et Maksimumsbeløb af 80 Kr., var dette ikke af en saadan Betydning, at det kunde spille nogen videre Rolle for Lønninger over 2,500 Kr., og at man, dersom man havde villet yde Lønninger over denne Grænse en tilsvarende Hjælp, maatte have forøget Tillæget ikke saa lidt. Det ærede Udvalg har nu sat Grænsen til 1,500 Kr. og udelukker derved mange af dem, der vilde være komne i Betragtning efter Regeringens Forslag. Men særlig maa dette jo ses, som antydtes, i Forhold til de forelagte Lønningsforslag, som omfatter til Dels hele Etater, og der vil jo blive mange flere udelukkede, som vilde være komne i Betragtning, naar der var kommen en Lønningslov.

Den ærede Ordfører mener, at Forslaget vil medføre en Udgift af 12—1300,000 Kr. Dette er neppe ganske rigtigt. Det støtter sig formodentlig til den Opgørelse, som jeg har tilstillet Udvalget, om, hvad den af Regeringen foreslaaede Dyrtidshjælp vilde udgøre, naar ingen Lønninger maatte bringes op over 1,500 Kr. Det vilde i saa Fald blive 1¼ Mill. Kr. Men nu er jo Tillæget for dem, der faa det, blevet forhøjet fra 80 Kr. til 96 Kr. som Maksimum, altsaa med 20 pCt. Det er saaledes klart, at de, der faa Maksimumbeløbet, ville faa 20 pCt. mere end efter Regeringens Opgørelse, og at Beløbet altsaa maa forhøjes til omtrent 1½ Mill., om end paa den anden Side nogle falde bort ved de Begrænsninger, som ere indtraadte paa forskellig Maade i Forslaget.

Jeg gaar nu ud fra, at medens det har været Regeringens Mening med et saa-